Gijsbert Meijvogel al dertig jaar in „zijn" duinen

'Volgens mij worden opzichters geboren en niet gemaakt'

FHK- Wanneer op 22 februari aanstaande (van 15.00 tot 16.30 uur in de „Houten Paardjes", Gijsbert Meijvogel afscheid neemt als opzichter van Natuurmonumenten van Voornes Duin, Meertje de Waal en Merrevliet, dan is officieel het doek gevallen over deze periode van zijn leven. Officieel, want officieus zal Meijvogel nog inspringen waar nodig is. wanneer zijn opvolger elders stage moet lopen, bij excursies enzovoort.

Hoe, de heer Meijvogel zelf tegen zijn pensionering aankijkt, vroegen wij hem. „Heerlijk!" is het antwoord. Zijn opvolger kreeg te horen op zijn vraag „Kun je dat nou zo maar laten lopen?", tijdens een van de dagelijkse tochten door de duinen: „Ik wel, alleen als na een jaar zou blijken dat je een lor bent, dan spuug ik je wel op je vestje." Maar zo stelt Meijvogel gerust: „Mijn opvolger is enthousiast genoeg!" Eigenlijk zou Meijvogel nog niet aan pensionering toe zijn, met zijn 62, als hij geen gebruik had kunnen maken van de VUT-regeling (Vervroegde Uittreding). De reden voor zijn besluit er bijtijds uit te stappen is, dat zijn gehoor niet meer is wat het wezen moet, tenminste voor een opzichter van Natuurmonumenten, die bijvoorbeeld bij de inventarisatie van een terrein aan de vogelgeluiden moet kunnen horen hoe groot de bevolking is van de verschillende vogelsoorten, in een bepaald gebied.

Misschien is de lichte doofheid, waar hij in de omgang met mensen nog geen last van heeft, het gevolg van een bevriezing van zijn oren, enige jaren geleden. Urenlang stilzitten bij flinke vorst in de duinen om vogels te observeren, gaat je natuurlijk niet in de koude kleren zitten. Maar wie zal zeggen wat er precies de oorzaak van is. Het feit ligt er en daar moet je mee leren leven. Er blijft nog genoeg te luisteren maar vooral te kijken over voor deze man die zo intens in de natuur leeft, daarin trouw gevolgd en eerder zelfs voorgegaan door zijn vrouw de „onversneden" dochter van een jachtopziener. Omdat deze jachtopziener, de oude Koelewijn, altijd zo'n bijzondere plaats innam in het leven van de familie Meijvogel, moet hij ook hier genoemd worden. De Meijvogels werden allebei in Katwijk geboren, waar vader Koelewijn jachtopzichter was. Een foto toont hem met een prachtige, lange, witte baard en van humor glinsterende ogen. Hij bracht zijn dochter de liefde voor de natuur en de grote kennis van de dieren- en plantenwereld bij. Het kon niet uitblijven of de jonge Gijsbert Meijvogel, werd door die twee aangestoken. Tot wederzijds genoegen woonde hij bij de Meijvogels, tot aan zijn dood, in het gastvrije „Veronica" (ereprijs). Een huis waar op een mistige winteravond je de warmte van een met hout gestookte ouderwetse haard tegemoet komt. Een kamer opgeluisterd met zeer fraai houtsnijwerk van vader Koelewijn.

Ogen

„Ja, daar nam vader de tijd voor. Hij nam ook rustig een hele dag om een rupsendoder te observeren. „Nu komt voor mij die tijd ook", constateert Meijvogel tevreden. Ik zal me heus niet vervelen, al zijn m'n oren slecht geworden. Je hebt voor zoveel dingen oog gekregen, je leeft heel anders. „Dat oog voor de natuur had Gijsbert Meijvogel al als jonge militair, wanneer hij zijn makkers tijdens een vervelende mars wees op de plantjes en dieren in de bermen van de weg. Het begon echter allemaal pas goed toen hij na waarnemend jachtopzichter te zijn geweest in het landgoed „De Pan" in Katwijk, bij de familie Van Hoey Smith kwam op Strijpemonde. „Mijn vrouw en ik waren meteen bezeten van het eiland. Ik denk dat het eiland voor ons nu meer betekenis heeft dan voor menigeen die hier vandaan komt". Toen Meijvogel na vijf jaar „als een kwaje hond waarvan de haren recht overeind gaan staan" ontslag nam bij Hoey Smith, nam hij zich heilig voor, staande aan het Brede Water: „Beurt wat beurt, maar toch kom ik hier terug." Aldus geschiedde. na een kort intermezzo als metselaar en werkbaas bij de Heidemij, werd hij door de nieuwe direkteur van Natuurmonumenten gevraagd een excursie te begeleiden. ..Eerst heb ik erom gelachten. Uiteindelijk leek het me wel leuk. Nou goed, dacht ik, dan trek ik m'n ouwe groene jasje wel weer aan, en ik op stap. Ik weet nog al wat van planten en dieren", vertelt Meijvogel bescheiden", en zo kwam ik bij Natuurmonumenten.

Mijn eigendom

In de dertig jaar dat ik bij Natuurmonumenten gewerkt heb, heb ik ontdekt dat negentig procent van de mensen ziende blind zijn en horende doof. Ze kunnen nog geen brandnetel van een denneboom onderscheiden, bij wijze van spreken. Om die reden greep Meijvogel danook dankbaar de opvoedende taak aan. van de mensen

Gijsbert Meijvogel aan „zijn" Brede Water, zijn liefste plekje in Voornes Duin.

te begeleiden op excursies, zo'n vijftig per jaar. Meijvogel schreef zelfs een boek over de flora en fauna in Voornes Duin.

Er wordt op 30 maart op de T.V. door Sipkes een boek gepresenteerd, waaraan door de heer Boekhout en door opzichter Meijvogel is meegewerkt. Over „zijn" duinen en „zijn" Brede Water, zegt Meijvogel: Als ik aan de Zeeweg sta en ik dan over de duinen kijk, dan beschouw ik dat als mijn eigendom. En dat is de juiste instelling voor een opzichter. Volgens mij worden opzichters geboren en niet gemaakt.

Opzichter Meijvogel is ook niet te spreken over de gewoonte van sommige campingbewoners zomers een poes te nemen en die na de vakantje gewoon achter te laten. Deze katten verwilderen en gaan de duinen in om aan de kost te komen „Een kat is in de natuur een moordenaar," verzekert Meijvogel, „Een kat eet zijn prooi niet op, hij neemt een hap en gaat op zoek naar een volgende prooi. Het klinkt hard, maar wij moeten die loslopende katten in de duinen afschieten om de vogels te beschermen."

Rest nog te vertellen dat Meijvogel zijn leven lang een verwoed muziekliefhebber is geweest die het „koud over zijn rug voelt lopen" bij het horen van mooie muziek. „Ons Genoegen" in Rockanje was er goed mee, evenals met de zoon van Meijvogel. Beiden behaalden wisselbekers voor hun prestaties. Het afscheid van Meijvogel als opzichter nadert, aan een afscheid van Meijvogel als een op Voorne verliefde Rockanjenaar behoeft nog niemand te denken. „Veronica" blijft bewoont door de Meijvogels en zal het gastvrije huis voor natuurliefhebbers blijven wat het dertig jaar lang was.

HELEEN VROON